

4,9%

de les emissions globals de gasos d'efecte hivernacle són responsabilitat del sector salut

La sanitat purga les emissions pròpies de CO₂

El sector és un dels últims que combat la crisi climàtica, de què és alhora culpable i víctima

Lorena Farràs Pérez

Si el sector salut fos un país, seria el cinquè del món en emissions de gasos d'efecte hivernacle. Suposa un 4,9% del total d'emissions globals, l'equivalent a 514 centrals elèctriques de carbó. La dada, que no té en compte la petjada de carboni de la indústria farmacèutica, és lleugerament inferior en el cas dels centres sanitaris espanyols, que són responsables d'un 4,5% del total d'emissions del país.

Es pot afirmar que la cura de la salut de les persones perjudica la salut climàtica del planeta. Tot i això, el sector sanitari n'és alhora víctima i culpable: la contaminació del medi ambient i la crisi climàtica causen cada any 1,4 milions de morts prematures a Europa, va advertir l'Organització Mundial de la Salut (OMS) en la 7a Conferència Ministerial sobre Medi Ambient i Salut, celebrada a començaments de juliol a Budapest (Hongria). Només l'estiu del 2022 van morir 61.000 persones a causa de la calor al Vell Continent (11.000 a Espanya), segons una investigació de l'Institut de Salut Global de Barcelona (ISGlobal).

“Un 71% de les emissions són responsabilitat de la cadena de subministrament, la producció, el transport i la disposició de serveis, com, per exemple, els

productes farmacèutics, els aliments o els dispositius mèdics; un 12% procedeixen d'energia comprada (electricitat i combustibles per a la refrigeració), i un 17% són emissions directes dels centres sanitaris”, especifica Maria Emília Gil, directora tècnica de la Fundació Unió, de l'Associació d'Entitats Sanitàries i Socials.

“Dins d'una ciutat, els centres sanitaris són els edificis que consumeixen més energia, especialment els hospitals perquè estan en funcionament 24 hores els 365 dies de l'any, amb un ús intensiu de tecnologia sanitària i amb una afluència continuada de persones”, assenyala Jaume Duran, director general de l'hospital Universitari de Mollet, un dels centres catalans de referència en sostenibilitat hospitalària. Duran apunta a una al-

tra dada interessant: “Una persona malalta genera per cada dia d'ingrés un total de 7 quilos de residus sòlids”.

“Fins ara, el sanitari no ha estat un sector prioritari en la reducció de les emissions de gasos d'efecte hivernacle, però el marc normatiu i els ajuts dels fons europeus estan potenciant que un 80% de les organitzacions implementin mesures d'eficiència energètica i que un 67% incorporin energies renovables. A més, també hi ha iniciatives per a la reducció de plàstics i altres materials d'un sol ús”, indica Maria Emília Gil. “No hi ha ni un hospital que no estigui fent res en aquesta línia perquè al final és una font d'estalvi, amb reduccions de la despesa en electricitat d'un 13% de mitjana anual”, afirma Jaume Duran.

L'OMS va presentar fa un any l'Aliança per a l'Acció Transformadora en Clima i Salut, que estableix set accions d'alt impacte que es poden dur a terme des del sector sanitari: fer servir electricitat d'origen renovable; promoció de l'eficiència energètica als edificis; fomentar l'ús del transport públic i de vehicles de baixes emissions; proporcionar aliments sans, de temporada, amb residu zero i produïts localment de manera sostenible; reduir l'ús innecessari de medicaments i incentivar la producció de medicaments més respectuosos amb el medi ambient; reduir la generació de residus, i millorar l'eficiència del conjunt del sistema. ●

DADA

El clima influeix. L'estiu passat, les persones que van morir a causa de la calor a Espanya van ser

11.000

L'hospital de Mollet és un dels centres de referència a Catalunya

Dins d'una ciutat, els centres sanitaris són els edificis que consumeixen més energia

Josep Soler Albertí

Economista i president del Consell Assessor de l'IEF

Estalvis sense inversió

La Comissió Europea va publicar fa escasses setmanes l'esperada proposta per a l'estratègia d'inversió detallista. Molt

esperada per l'amenaça, finalment incompleta, de prohibir les retrocessions de l'assessorament de productes d'inversió, cosa que hauria generat un buit a l'actual sistema de distribució d'aquests productes i hagués deixat la majoria dels inversors sense assessorament. Cal celebrar la marxa enrere de la Comissió en aquest aspecte. Tot i això, el sector podria caure en la complaença i oblidar-se dels molt seriosos avisos, recomanacions i mandats que inclou l'estratègia europea, transcendental per reconduir el futur dels estalvis dels ciutadans, ara majoritàriament improductius.

La lectura del memoràndum introductor del projecte esmentat ajuda a rebutjar la possible complaença. És una exposició de motius contundent i desacomplexada, que adverteix d'una situació crítica per al benestar financer de gran

Debilitats Gran part de l'enorme volum d'estalvi europeu està col·locat en comptes, dipòsits i actius de rendiment negligible

part de la població europea. Concretament algunes de les febleses del mercat d'inversió al detall a Europa, que a Espanya encara estan més accentuades. Abans de res, una part desproporcionadament alta de l'enorme volum d'estalvi europeu està col·locat (i gairebé embalsamat) en comptes, dipòsits i actius de rendiment negligible. En conseqüència, té lloc una baixa inver-

sió als mercats de capitals, especialment els de renda variable, que són els que a mitjà i llarg termini generen plusvàlues per preparar el futur i fons suficients per cofinançar l'economia.

Actualment, la situació ha empitjorat. Després d'anys d'obtenir un interès gairebé nul d'aquest estalvi, la inflació actual i la mínima retribució del passiu bancari estan generant una desvaloració de l'estalvi encara més gran per la pèrdua de poder adquisitiu, amb dues conseqüències principals: la primera, l'empobriment generalitzat de molts estalviadors pel mínim rendiment dels esforços d'estalvi per complementar unes pensions públiques amenaçades pel que fa a la seva sostenibilitat. La segona, la incapacitat de l'economia europea de dotar-se prou d'una font de finançament de les pimes alternativa a la bancària, com sí que existeix als EUA, a través d'una inversió més intensiva dels particulars en els mercats de capitals.

Hauríem de compartir –i no amagar el cap sota l'ala– les raons adduïdes per la CE: asimetria informativa i dificultat per accedir a informació comprensible, agreujada per la baixa cultura financera; risc a rebre consells esbiaixats i uns costos sovint massa elevats de productes financers que redueixen, encara més, els miserables rendiments.

Si el diagnòstic és lúcid, les mesures proposades són confuses i potsers temporals. Les solucions veritables han de venir dels professionals i de les entitats financeres, han de reconèixer la situació i s'han d'assumir els reptes. Amb tasques no fàcils, però imprescindibles, per oferir-li a l'estalvi l'incentiu adequat, que és una retribució suficient. |